

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Vojtěcha Šimíčka a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Miluše Doškové v právní věci žalobce **Ing. Z. K.**, zastoupeného JUDr. Ondřejem Veselým, advokátem se sídlem Písek, Hradební 134/II, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra**, se sídlem Praha 4, nám. Hrdinů 3, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 17. 9. 2008, č. j. 3 Ca 12/2006 - 29,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ministra vnitra ze dne 18. 8. 2006, č. j. VS-243/RK/3-2006 (dále též jen „rozhodnutí ministra vnitra“), byl ve smyslu § 152 odst. 5 písm. b) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění zákona č. 413/2005 Sb. (dále jen „správní řád“) zamítnut rozklad žalobce proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 5. 2006, č. j. VS-262/3-2006 (dále též jen „rozhodnutí žalovaného“), kterým bylo v přezkumném řízení podle § 97 odst. 3 správního řádu pro nezákonnost zrušeno rozhodnutí Krajského úřadu Jihočeského kraje ze dne 21. 2. 2006, č. j. KUJCK4001/2006/OLVV/2/P13-Ka (dále též jen „rozhodnutí krajského úřadu“), a jemu předcházející rozhodnutí přestupkové komise Města Písek ze dne 23. 11. 2005, č. j. VV-1324/2005-PŘ-182/2005 (dále též jen „prvostupňové rozhodnutí o přestupku“). Naposledy citovaným prvostupňovým rozhodnutím o přestupku byl obviněný R. A. shledán vinným ze spáchání přestupku podle § 50 odst. 1 písm. a) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „přestupkový zákon“) tím, že v přesně nezjištěný den v měsíci lednu roku 2005 při rekonstrukci střešní krytiny domu č.p. 141 v ulici Drlíčov v Písku odstranil bez souhlasu majitele sousedního domu č.p. 142 (žalobce) část střešní krytiny včetně latí přesahujících zeď mezi těmito domy nad střechu domu č.p. 141, a svým jednáním tak žalobci způsobil škodu ve výši 4950 Kč. Za to mu byla uložena pokuta ve výši 5000 č, povinnost uhradit náklady přestupkového řízení ve výši 1000 Kč a povinnost uhradit žalobci peněžní částku ve výši

4950 Kč. Rozhodnutím krajského úřadu pak byl změněn výrok prvostupňového rozhodnutí o přestupku v části týkající se náhrady škody tak, že se poškozený (žalobce) odkazuje se svým nárokem na náhradu škody na soud.

Rozhodnutí ministra vnitra napadl žalobce u Městského soudu v Praze žalobou, kterou se domáhal jeho zrušení a postoupení věci státnímu zástupci podle ustanovení § 71 písm. a) přestupkového zákona. Městský soud rozsudkem ze dne 17. 9. 2008, č. j. 3 Ca 12/2006 - 29, žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Městský soud v odůvodnění svého rozsudku především poukázal na to, že přezkumné řízení není pokračujícím řízením, ale řízením samostatným, a proto nelze aplikovat § 179 odst. 1 správního řádu tak, jak se žalobce domnívá, tedy ve smyslu vyloučení použití nové právní úpravy. Řízení ve věci bylo sice pravomocně skončeno odvolacím rozhodnutím krajského úřadu dne 6. 3. 2006, tedy po nabytí účinnosti (nového) správního řádu; na následný návrh žalobce na jeho přezkoumání je však nutno pohlížet jako na samostatný návrh, který byl podán proti pravomocnému rozhodnutí podle § 94 odst. 1 správního řádu. S ohledem na ustanovení § 94 až § 98 správního řádu krajský soud konstatoval, že pokud byl návrh na přezkoumání pravomocného správního rozhodnutí podán až po 1. 1. 2006, jednalo se již o přezkumné řízení podle (*části druhé – pozn. NSS*) hlavy IX správního řádu a není na místě odkazovat na § 179 odst. 1 správního řádu, neboť toto ustanovení se vztahuje pouze na případy, kdy řízení nebylo pravomocně ukončeno před účinností (nového) správního řádu. Žalovaný i ministr vnitra tudíž nepochybili, pokud nevedli přezkumné řízení podle zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „starý správní řád“), a nepochybili ani, pokud zvolili postup ve zkráceném přezkumném řízení (§ 98 správního řádu). Městský soud dodal, že se správní orgány v přezkumném řízení zabývají pouze tím, zda předchozí řízení (zde o přestupku) proběhlo v souladu s právními předpisy, a nemohly se tak ani zabývat námitkami skutkové povahy, v nichž žalobce polemizoval s výší škody, která mu měla být způsobena. K tomu soud podotkl, že pro zjištění výše škody si orgán činný v trestním řízení nechal vypracovat znalecký posudek Ing. Š., podle něhož žalobci vznikla škoda ve výši 4950,- Kč. Na základě tohoto posudku potom byla věc odevzdána podle § 159a odst. 1 trestního řádu komisi k projednávání přestupků. Nebylo tak již možné postupovat podle § 71 písm. a) přestupkového zákona a věc opětovně předložit orgánu činnému v trestním řízení; postup podle citovaného ustanovení je totiž možný jen v případě, kdy správní orgán zjistí v řízení o přestupku skutečnosti nasvědčující tomu, že se jedná o trestný čin, a nikoli v případě, kdy věc již k projednání přestupku z trestního řízení postoupena byla. Tento postup přezkoumalo i státní zastupitelství, které neshledalo jakékoli pochybení. I proto nelze opětovně požadovat postoupení věci státnímu zástupci, neboť jednání R.A., původně posuzované jako trestný čin, bylo podle § 158 odst. 3 trestního řádu překvalifikováno na přestupek podle § 50 odst. 1 písm. a) přestupkového zákona. Z uvedených důvodů se i soud omezil jen na posouzení, zda napadené rozhodnutí ministra vnitra bylo vydáno v souladu s (*částí druhou – pozn. NSS*) hlavou IX správního řádu a uzavřel, že v přezkumném řízení se přezkoumává pouze soulad pravomocných správních rozhodnutí s právními předpisy a důkazní řízení se neprovádí. Dovodil-li žalovaný, že předchozí řízení bylo zatíženo nezákonností a z tohoto důvodu obě správní rozhodnutí zrušil, nelze v takovém postupu spatřovat jakoukoli nezákonnost.

Proti tomuto rozsudku brojil žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížností odkazující na důvody uvedené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

Podle stěžovatele vychází napadený rozsudek z nesprávného posouzení právní otázky, zda v řízení o přezkoumání rozhodnutí krajského úřadu a prvostupňového rozhodnutí

o přestupku mohlo být postupováno podle (nového) správního řádu. Stěžovatel je přesvědčen, že řízení o přestupku nebylo pravomocně skončeno před účinností nového správního řádu, a mělo tak být dokončeno podle dosavadních právních předpisů. Proto i závěr městského soudu, že v daném případě nelze aplikovat § 179 odst. 1 správního řádu, není správný.

Za nesprávný a bez opory v zákoně považuje stěžovatel i názor, podle něhož byly komise pro projednávání přestupků, odvolací správní orgán i soud vázání opatřením orgánů činných v trestním řízení podle § 159a odst. 1 písm. a) trestního řádu a podle kterého není možné po postoupení věci orgánem činným v trestním řízení k projednání jako přestupku postupovat podle § 71 přestupkového zákona a věc znovu předložit státnímu zástupci, eventuelně překvalifikovat na trestný čin. Podle § 40 starého správního řádu (nyní § 57 odst. 3 správního řádu) je správní orgán vázán pravomocným rozhodnutím, kterým o předběžné otázce rozhodl příslušný orgán. V přezkoumávaném případě však žádné takové pravomocné rozhodnutí příslušného orgánu o tom, zda byl či nebyl spáchán trestný čin, či o tom, zda byl či nebyl spáchán přestupek, neexistovalo. Ani přestupkový zákon žádnou výjimku nebo omezení pro aplikaci § 71 písm. a) téhož zákona nestanoví. Dále stěžovatel uvádí, že i soud je v soudním řízení správním vázán rozhodnutím soudů o tom, že byl spáchán trestný čin a kdo jej spáchal, avšak není vázán rozhodnutím o tom, že trestný čin či přestupek spáchán nebyl. Městský soud se neměl cítit vázán závěry přezkumu postupu Policie ČR, které provedlo státní zastupitelství, neboť to mu neumožňuje ani § 158 odst. 3 trestního řádu, ani čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod.

Stěžovatel dále zpochybňuje i závěry rozhodnutí ministerstva vnitra a žalovaného, podle nichž bylo prvostupňové rozhodnutí o přestupku vydáno, ve vztahu k obviněnému, v rozporu s § 33 odst. 2 starého správního řádu, což bylo důvodem pro zrušení přestupkových rozhodnutí. Ministr vnitra totiž ve svém rozhodnutí vůbec neuvedl úvahy, jimiž dospěl k závěru, že toto procesní pochybení mělo za následek nezákonnost obou správních rozhodnutí. Tato vada pak má za následek i nepřezkoumatelnost rozhodnutí a porušení čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod.

Kromě toho stěžovatel namítá, že všechna rozhodnutí v projednávané věci vycházejí z nesprávného znaleckého posudku, bez uvedení úvah, kterými se správní orgány řídily při jeho hodnocení; jde tak o porušení § 3, § 32, § 46 a § 47 odst. 3 starého správního řádu, případně § 2, § 3 a § 68 odst. 3 správního řádu. Přestože nesprávnost znaleckého posudku stěžovatel opakovaně namítal, znalecký posudek nebyl přezkoumán a jeho vady nebyly odstraněny, čímž došlo k porušení zásady materiální pravdy a potažmo i čl. 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, vyhlášené pod č. 209/1992 Sb. (dále jen „Úmluva“).

Stěžovatel konečně vznáší námitku nepřezkoumatelnosti rozsudku jako celku, i proti jeho jednotlivým částem. V kasační stížnosti cituje rozsáhlé části odůvodnění, které označuje za nesrozumitelné. V konkrétní rovině však pouze uvádí, že nikdy žádnou námitku, dle které v důsledku neprovedení navržených důkazů v předchozím řízení nevychází rozhodnutí krajského úřadu ze spolehlivě zjištěného stavu věci (jak uvádí soud v napadeném rozsudku), neuplatnil, a to ani ve správním, ani v soudním řízení.

Stěžovatel tak uzavírá, že napadený rozsudek trpí vadami spočívající mimo jiné i v tom, že nebylo rozhodováno podle § 79 odst. 1 a § 80 zákona č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů (zákon o soudech a soudcích), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o soudech a soudcích“), které stanoví, že soudce je při výkonu své funkce povinen rozhodovat spravedlivě, na základě skutečností zjištěných v souladu se zákonem, je povinen zdržet se všeho, co by mohlo ohrozit důvěru v jeho

nezávislé, nestranné a spravedlivé rozhodování a dbát o to, aby jeho rozhodnutí bylo pečlivě a srozumitelně odůvodněno. Ze všech uvedených důvodů proto navrhuje, aby Nejvyšší správní soud poté, co přihlédne i k vadám rozsudku, které stěžovatel výslovně neuváděl (§ 109 odst. s. ř. s.) rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný k podané kasační stížnosti uvedl, že stěžovatel pouze opakuje stále stejné argumenty. S rozsudkem městského soudu se plně ztotožňuje a navrhuje, aby byla kasační stížnost zamítnuta jako nedůvodná.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 2, věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 3, věta před středníkem s. ř. s.). Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 1, věty první s. ř. s.

Z povahy věci se zdejší soud zabýval nejprve námitkou nepřezkoumatelnosti rozsudku městského soudu, neboť teprve poté, dospěje-li k závěru, že rozsudek přezkoumatelný je, může se zpravidla zabývat dalšími námitkami kasační stížnosti (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 3. 2005, č. j. 3 As 6/2004 - 105, publikovaný pod č. 617/2005 Sb. NSS). Konstantní judikatura pojmá za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů zejména takové rozhodnutí, z něhož není zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námitky účastníka měl za liché, mylné nebo vyvrácené, a to zejména tehdy, jde-li o právní argumentaci, na níž je postaven základ žaloby; dále za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost považuje judikatura takové rozhodnutí, z něhož zejména jednoznačně nevyplývá, podle kterých ustanovení a podle jakých právních předpisů byla v kontextu podané správní žaloby posuzována zákonnost napadeného správního rozhodnutí (srov. např. rozsudek ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, publikovaný pod č. 133/2004 Sb. NSS nebo rozsudek ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 - 130, publikovaný pod č. 244/2004 Sb. NSS).

Vychází-li Nejvyšší správní soud z výše uvedeného pojetí nepřezkoumatelnosti, nemůže než konstatovat, že i přes drobné argumentační deficity rozsudek městského soudu nepřezkoumatelným není. Jak vyplývá z kasační stížnosti, stěžovatel námitku nepřezkoumatelnosti vznáší vůči podstatné části napadeného rozsudku, včetně jeho rekapitulačních částí, tedy těch, v nichž městský soud pouze shrnul průběh řízení o přestupku a přezkumného řízení, obsah žalobních bodů a vyjádření. Tyto pasáže přitom stěžovatel v kasační stížnosti doslovně cituje, aniž by však jejich nesrozumitelnost nebo nedostatek důvodů konkretizoval. Námitka nepřezkoumatelnosti je tudíž vznesena toliko v obecné rovině a její formulace neodpovídá formulaci stížních bodů v té podobě, v jaké ji předpokládá například rozsudek zdejšího soudu ze dne 13. 4. 2004, č. j. 3 Azs 18/2004 - 37, publikovaný pod č. 312/2004 Sb. NSS: „*Pokud stěžovatelka v kasační stížnosti uvádí pouze námitky obecného charakteru, aniž upřesňuje, které konkrétní důkazy či podklady pro rozhodnutí žalovaného v odůvodnění jeho rozhodnutí chybí, je takové tvrzení bez uvedení konkrétních skutečností nedůvodné. Nejvyšší správní soud vychází z premisy 'necht' si každý strážit svá práva'; proto nemůže stěžovatelka v kasační stížnosti úspěšně namítnat, že správní orgán či soud v předcházejícím řízení nezjistily důsledně skutečný stav věcí, pokud sama neuvádí skutečnosti či důkazy, které pro takové tvrzení svědčí.*“). Přestože se citovaný rozsudek vztahuje ke kasačnímu důvodu uvedenému v § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., není pochyb o tom, že se jeho závěry dají vztáhnout i na důvody podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., neboť i v případě tvrzené nepřezkoumatelnosti by měl být stěžovatel schopen specifikovat, v čem konkrétně nepřezkoumatelnost spatřuje. Označení větší části odůvodnění za nepřezkoumatelné *en bloc*, navíc pouhou citací bez bližšího určení skutečností nepřezkoumatelnost zakládajících, nemůže být považováno za dostačující. Z téhož důvodu je také zcela irrelevantní odkaz na povinnosti soudce

vyplývající ze zákona o soudech a soudcích, protože ani zde stěžovatel nenapadá konkrétní nedostatky odůvodnění rozsudku městského soudu, ani neuvádí, jakým způsobem byla ohrožena důvěra v nezávislé, nestranné a spravedlivé rozhodování, případně proč dovozuje stěžovatel, že bylo rozhodováno jinak než na základě skutečností zjištěných v souladu se zákonem.

Jediná konkrétní výhrada vůči srozumitelnosti rozsudku městského soudu, či spíše tvrzení navozující jeho „zmatečnost“, spočívá v tom, že stěžovatel podle svých slov v žalobě neuplatnil námitku, dle které v důsledku neprovedení navržených důkazů nevychází rozhodnutí krajského úřadu ze spolehlivě zjištěného stavu věci. Toto tvrzení však vyvrací obsah soudního spisu, neboť například na str. 5 žaloby stěžovatel výslovně uvádí, že nebyla dostatečně zjištěna výše škody a napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů; jde přitom zcela zjevně o argumentaci vystavěnou na nedostatečných skutkových zjištěních ve správním řízení. Navíc stěžovatel navrhl městskému soudu i doplnění dokazování cestou provedení konkrétních důkazů. Ani tato námitka tedy nemohla obstát.

Nepřezkoumatelnost dále stěžovatel vytýká i rozhodnutí žalovaného, v němž, podle jeho názoru, nebyly dostatečně rozvedeny úvahy, proč vada řízení spočívající v tom, že prvostupňové rozhodnutí o přestupku bylo vydáno ve vztahu k obviněnému v rozporu s § 33 odst. 2 starého správního řádu, mohla mít za následek nezákonnost tohoto rozhodnutí. Tím mělo být porušeno ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu. K uvedenému tvrzení je nejprve nutno poznamenat, že tuto námitku pojímá zdejší soud nikoli jako stížní důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., ale (shodně se stěžovatelem) jako důvod podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., neboť výhrady směřují přímo proti odůvodnění správního rozhodnutí. Nejvyšší správní soud však, na rozdíl od stěžovatele, má zato, že úvahy, které žalovaného a ministra vnitra vedly ke zrušení obou rozhodnutí, jsou z jejich rozhodnutí plně seznatelné. Jak bylo již uvedeno, nezákonnost rozhodnutí krajského úřadu i prvostupňového rozhodnutí o přestupku správní orgány obou stupňů spatřovaly v absenci poučení obviněného o jeho právu seznámit se s podkladem pro rozhodnutí a způsobem jeho zjištění a o možnosti navrhnout doplnění těchto podkladů. Zejména prvostupňový orgán upozornil na zásadní význam dodržení shora citovaného ustanovení pro účastníky řízení, přičemž s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem dané věci odlišil dopady jeho porušení ve vztahu k obviněnému z přestupku a ke stěžovateli (poškozenému). Žalovaný pak jeho závěry aproboval. Dle názoru Nejvyššího správního soudu nemá smysl vést polemiky o tom, zda právo vyjádřit se k podkladům rozhodnutí a způsobu, jakým byly podklady shromážděny, představuje jedno ze základních procesních práv účastníka řízení. Taková vada, až na výjimky, může mít vliv na zákonnost následně vydaného rozhodnutí *per se* (srov. například rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 15. 12. 1995, č. j. 6 A 195/93 - 25, in Soudní judikatura ve věcech správních). Hlavním smyslem ustanovení § 33 odst. 2 starého správního řádu (nyní § 36 odst. 3 správního řádu) je totiž umožnit účastníku řízení, aby ve fázi před vydáním rozhodnutí mohl uplatnit vůči svědkům, znalcům, pravosti listin, úplnosti důkazní situace apod. své výhrady, respektive učinit procesní návrhy tak, aby rozhodnutí skutečně vycházelo ze spolehlivě zjištěného stavu věci (srov. viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 11. 2003, č. j. 7 A 112/2002 - 36, publikovaný pod č. 303/2004 Sb. NSS).

K tvrzené nesprávné aplikaci (nového) správního řádu Nejvyšší správní soud v nejobecnější rovině uvádí, že v případě oprávněnosti této námitky by se nepochybně jednalo o důvod nezákonnosti obou rozhodnutí vydaných v přezkumném řízení (viz např. rozsudek zdejšího soudu ze dne 22. 9. 2004, č. j. 2 As 19/2004 - 92, publikovaný pod č. 430/2005 Sb. NSS, podle něhož „[z]a vady řízení dle ustanovení § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. lze považovat situaci, kdy byl ve správním řízení porušen celý soubor procesních práv účastníka řízení, v důsledku čehož řádný proces fakticky absentoval. Za těchto okolností není třeba zkoumat, zda porušení každého jednotlivého procesního práva stěžovatele ve správním řízení samo o sobě mělo následek předvídaný v naposledy citovaných ustanoveních

s. ř. s. “). Nejvyšší správní soud, zcela v souladu s městským soudem, nicméně výkladem § 179 správního řádu dospěl k závěru, že postup žalovaného a ministra vnitra podle § 94 an. (nového) správního řádu byl správný. Při této úvaze vycházel z obecné zásady procesního práva, dle které se řízení vede podle v té době platného a účinného procesního předpisu, ledaže ten stanoví z tohoto pravidla výjimku. Takovou výjimku však z § 179 správního řádu vyčíst nelze, neboť toto ustanovení předmětnou situaci nikterak výslovně neupravuje. Ustanovení § 179 odst. 1 správního řádu není příliš vhodně konstruováno, neboť výslovně řeší pouze situaci (věta druhá), kdy bylo rozhodnutí před jeho účinností zrušeno a vráceno k novému projednání; zde o dalším procesním postupu správního orgánu nemůže být rozumných pochyb i bez výslovné úpravy. Městský soud správně vycházel z toho, že v přezkumném řízení se přezkoumávají rozhodnutí již pravomocná, a tudíž takové řízení není pokračováním správního řízení podle části druhé hlavy druhé a osmé správního řádu, netvoří s ním jeden celek (jako je tomu u řízení prvostupňového a odvolacího), a představuje řízení zcela nové a samostatné. Vychází-li navíc Nejvyšší správní soud z ustanovení § 179 odst. 2 správního řádu, na základě něhož se podle § 94 an. nového správního řádu postupuje i při přezkumu rozhodnutí vydaných v řízeních, která byla pravomocně skončena před účinností nového správního řádu, logickým argumentem *a minori ad maius* (od menšího k většímu) musí toto pravidlo tím spíše platit i v případech, kdy se přezkoumává správní řízení skončené až po účinnosti nového správního řádu.

Městskému soudu je třeba dát za pravdu i pokud jde o způsob, jakým se vypořádal s namítaným nezohledněním vad znaleckého posudku, kterým byla určena výše vzniklé škody. Zde je vhodné připomenout, že tento posudek byl pořízen v řízení před vydáním prvostupňového rozhodnutí o přestupku, přičemž stěžovatel jak v přestupkovém řízení, tak i v řízení přezkumném, zpochybňoval jeho *věcnou správnost*. Předmětem přezkumného řízení vedeného dle § 94 a násl. správního řádu však není posuzování věcné správnosti podkladů, na jejichž základě bylo v předchozím řízení rozhodováno; předmětem tohoto řízení je výlučně posouzení eventuálního *porušení zákona* (k tomu srov. zejména § 94 odst. 1, věta první, § 95 odst. 1 a § 97 odst. 3 správního řádu). Není jistě *a priori* vyloučeno zabývat se i v tomto řízení skutkovými podklady opatřenými v předchozím řízení, tento přezkum se však musí omezit toliko na posouzení zákonnosti přezkoumávaného rozhodnutí, tedy v těchto případech dodržení procesních předpisů při jejich opatřování, zjištění zjevných excesů při hodnocení důkazů (vnitřní rozpornost, nesrozumitelnost) apod. Stěžovatel navíc zcela přehlíží fakt, že v daném případě se jednalo o přezkumné řízení zkrácené (tento samotný postup zpochybněn nebyl), přičemž v tomto řízení se dokazování neprovádí (§ 98, věta druhá správního řádu). Lze tedy, zcela ve shodě s městským soudem, konstatovat, že žalovaný ani ministr vnitra nepochybili, pokud se tímto aspektem věci při svém rozhodování věcně nezabývali.

Konečně pokud se týká tvrzené nezákonnosti napadených správních rozhodnutí z důvodu porušení § 71 písm. a) přestupkového zákona, tato otázka byla již zdejší soudem v minulosti judikována. V rozsudku ze dne 22. 7. 2008, č. j. 2 As 20/2008 - 73 (dostupném na www.nssoud.cz) Nejvyšší správní soud konstatoval, že rozhodnutí orgánu činného v trestním řízení (státního zástupce) o postoupení věci jinému orgánu, příslušnému posuzované deliktní jednání projednat, nezavazuje tento orgán v otázce výše škody, která měla tímto jednáním vzniknout; je však závazným určením věcné příslušnosti k projednání věci, tedy autoritativní kvalifikací deliktu jako deliktu správního. Poukazuje-li stěžovatel na fakt, že odložení věci dle § 159a trestního řádu nemůže být, z hlediska posouzení odpovědnosti za spáchání správního deliktu závazné, lze s ním souhlasit. Stěžovatel však přehlíží skutečnost, že citované ustanovení trestního řádu předpokládá tento postup pouze v případě, kdy není na místě *jiné vyřízení věci*, mezi které patří právě i *odevzdání věci příslušnému orgánu k projednání přestupku nebo jiného správního deliktu* [§ 159a odst. 1, písm. a) trestního řádu]. O takový případ se nepochybně jednalo i v dané věci (viz sdělení Policie ČR, OO Písek ze dne 23. 12. 2006, č. j. ORPI-664/OOP-PI-PŘ-2006,

založené ve správním spise). Sluší v této souvislosti dodat, že výše zmíněný rozsudek zdejšího soudu dává stěžovateli odpověď i na otázku případného dalšího postupu ve věci uplatňování vzniklé škody; tu může bez jakýchkoli prejudiciálních omezení uplatňovat v rámci občanského soudního řízení. Ani z tohoto pohledu tedy napadená správní rozhodnutí nemohla neoprávněně zasáhnout do sféry subjektivních práv stěžovatele.

Ke zbývající argumentaci kasační stížnosti je třeba upozornit, že stížní námitky, které by, v případě jejich úspěšnosti, mohly vést k závěru o nezákonnosti rozhodnutí ministra vnitra a žalovaného, tj. námitka, podle níž měla být věc (po zrušení přestupkových rozhodnutí) postoupena jako trestný čin státnímu zástupci podle § 71 písm. a) přestupkového zákona, a námitka aplikace nesprávného procesního předpisu v přezkumném řízení – nového správního řádu, nebyly shledány jako důvodné. Důvod, na němž zrušení obou správních rozhodnutí stojí (tj. porušení procesních práv obviněného), naopak kasační stížností úspěšně vyvrácen nebyl, a proto rozhodnutí ministra vnitra a žalovaného v tomto zrušovacím důvodu ob stojí. I za situace, kdy by snad existovaly další důvody pro zrušení rozhodnutí vydaných v přestupkovém řízení, nemělo by to na zákonnost nyní přezkoumávaných rozhodnutí žádný vliv, neboť by se jednalo jen o další důvody, pro které měla být původní rozhodnutí v přezkumném řízení odklízena. K obdobné situaci se zdejší soud vyjádřil v rozsudku ze dne 28. 5. 2008, č. j. 6 As 3/2007 - 72, ve spojení s usnesením rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 4. 2009, sp. zn. 8 Afs 15/2007 - 75 (dostupnými z <http://www.nssoud.cz>), na která lze v podrobnostech odkázat. Přestože se citovaná rozhodnutí vztahují až k řízení před soudem, jejich závěry bezvýtku platí i v řízení správním.

Nejvyšší správní soud tak uzavírá, že městský soud posoudil věc po právní stránce zcela správně a v souladu se zákonem, a proto nezbyvá, než kasační stížnost zamítnout jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1, věta druhá s. ř. s.).

O náhradě nákladů tohoto řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ustanovení § 60 odst. 1, věty první s. ř. s., ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Vzhledem k tomu, že žalobce byl v řízení o kasační stížnosti procesně neúspěšný, právo na náhradu nákladů řízení mu nenáleží. Pokud jde o procesně úspěšného účastníka – žalovaného, nebylo prokázáno, že by mu v souvislosti s řízením o kasační stížnosti nějaké náklady vznikly. Nejvyšší správní soud proto v jeho případě rozhodl tak, že se mu náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 17. prosince 2009

JUDr. Vojtěch Šimíček
předseda senátu